

KIS NAP

CZICZIBELLA ARCZKÉPE (Lásd a 362. l.)

MATILDA VALLOMÁSA.

— Beszéljke. —

NYÁRI nap forró sugarakat árasztott szét erdön - mezőn, mély csend honolt a vidéken, csak a vasuton dörögött nagy zakatolással a füstölgő mozdony és vontatta maga után a kocsik hosszú sorát Budapest felé.

A kocsik egyikében egy kis leányka ült, körülbelül tizenkét éves. Ugy látszik, egészen maga utazott, mert a többi utas a kocsiban csöppet sem törődött vele s a leányka a kocsi ablakánál csöndesen és lathatólag szomoruan ült. Talán nagyon sokáig tartott már az utazás, vagy talán más oka is volt a szomorúságra, mert fekete ruhája arra mutatott, hogy gyászol valakit.

Valóban, a ki Matildot — ez volt neve, — egy évvel ezelőtt látta, most alig ismert volna reá. Épen egy évvel ezelőtt vígan játszadozott a nagy kertben, mely szülői szép falusi kastélyát környezé s míg a papa és a mama a virágágyak közt sétáltak, Matilda és bátyja, a tizennyolcz éves Gábor, jókedvűen hintáztak, majd a tóhoz mentek s az izmos Gábor órahosszat evezgetett, Matilda pedig oly örömet engedé magát ringattatni a csónakban, hogy szinte sajnálta, mikor beesteledett s be kellett menni a szobába. Éjjel hirtelen zaj támadt a házban; a papa megbe-tegedett, orvosért siettek, de mire ez reggel megérkezett, a jó atya már halott volt, — szélhüldés hirtelen véget vetett életének.

E naptól fogva mély csönd lett a házban; a hinta, csónak pihent s a máskor oly vig Matilda sápadtan, könnyezve járt-kelt naphosszat. Négy héttel később a szép kastélyt és kertet eladták. Gábor Budapestre ment, hogy valami kenyérkereset után lásson, özvegy anyja pedig a kis leánynyal egy vidéki városkában vonult meg s ott élt szomorú magányban. És amint a napok multak egymás után, a jó mama mindinkább halványabb lőn s az orvos aggodalmasan rázta fejét és nem hiába; mert mire a tavasz beköszöntött, Matilda egy reggel arra ébredt, hogy most már egészen árva, — édes anyja is meghalt.

A vagyon, mely a két gyermekre maradt, nagyon kevés volt; de Gábor, ki már maga gondoskodott magáról, lemondván mindenről kis testvére javára, gyámtyok össze tudott mégis annyit szedni, hogy Matildát egyik budapesti nevelőintézetbe adhassa. Épen oda utazott tehát most a kis leány, s két nagy könnyecsepp gördült végig orcáján, mikor a régi napokra s aztán mostani elhagyatottságára gondolt.

A gőzmozdony végre nagyott fűtentyentett s a vonat berobogott a pályaudvarba. — megérkeztek. A kis leány félénken ment a nagy tömeggel együtt kifelé s nem tudta, mitevő legyen az ismeretlen helyen, hogyan fog eljutni a nevelőintézetbe. Egyszerre azonban névén szólítá egy öreg asszonyság; ez tanítónő volt a nevelőintézetben, honnan ideküldték, hogy a kis leányt vezesse oda. Az egyedül, félénken járó-

kelő leány
a növe
érkezése

Soh

eljutotta
igazgató
fogadá,
nem is
nagy ter
teli utá
tölték a
megérke
tesen ki
de senk
hanem v
hozzájok
soha se
társaság
bizalmas
ködőbb
sai vala
mikor ez
nyosan t
szemökb
rátságtal
zástól e
korábban
zették a
melyik a
káig egy
nek örü
tani zok
végre az
alább ál
mult szép
Ha
nek át,
levelei, sz
dos ápol

kelő leánykában könnyű volt ráismerni a növendékre, kit már vártak, mert érkezése előre be volt jelentve.

Sok hosszú, szűk utcán át végre eljutottak a nevelőintézetbe s itt az igazgatónő egyszerű, komoly szavakkal fogadá, nem épen barátságatlanul, de nem is nyájasan. Aztán elvezették a nagy terembe, hol a többi leányok esteli után vig tréfa és csevegés közt tölték az időt, míg a lefekvés órája megérkezik. Az új vendéget természetesen kíváncsian bámulták mindnyájan, de senki sem ment szívélyesen elébe, hanem várták, hogy majd ő közeledjék hozzájuk. Matilda pedig, ki eddig még soha sem volt idegen helyen és nagy társaságban, hanem mindig csak szülei bizalmas körében, félénkebb és tartózkodóbb volt, hogysen mert volna társai valamelyikéhez közeledni, kivált mikor ezek oly hidegen, majdnem gúnyosan tekintettek rá, hogy szinte félt szemökbe nézni. Menekülni akart e barátságatlan helyről s mert a hosszú utazástól elfáradt, engedélyt kért, hogy korábban nyugalomra térhessen. Elvezették a hálóterembe s megmutatták, melyik az ő ágya. Lefeküdt s még sokáig egymaga volt a teremben; de ennek örült, mert így nem kellett elfojtani zokogását. Sokáig sirdogált, míg végre az álom erőt vett rajta s legálább álmában térhetett vissza a régi, elmúlt szép időkbe.

Ha egy növényt új földbe ültetnek át, eleinte hervadtan lekonyulnak levelei, szomoruan senyved s csak gondos ápolás tarthatja életben. Így volt

Matilda a nevelőintézetben. Egészen új világ volt ez az ő számára s annál kevésbé tudta magát beletalálni, mert anyja halála miatt különben is még mindig szomorú volt s itt az intézetben nem sok vigasztalót talált.

Leánypajtásainál nem igen jó fogadtatással találkozott. Félénk, tartózkodó magaviselete nem jó benyomást tett s még inkább boszantotta a leányokat, hogy Matilda nem vesz mindjárt részt az ő társalgásukban.

„Ez valami büszke herczegkisasszony,” szolt az egyik leány gúnyosan.

„Az ám, csak olyan ügyetlen ne volna,” szolt a másik.

„Valami falusi libácska, meglátszik rajta,” szolt a harmadik és így gúnyolták egymás közt új társukat, a nélkül, hogy csak egy is védelmére kelt volna.

És amint első nap megindult, úgy folyt a dolog tovább. Matilda látván, hogy senki sem közeledik hozzá barátságosan, még inkább félrevonult s mindig magányosan járkált; ő azt várta, hogy a többi leányok, kik itt már ott-honosan érzik magukat, közeledjenek feléje; azok pedig megfordítva azt kívánták, hogy Matilda keresse az ő barátságukat. És így idegenek maradtak egymáshoz. Az intézet különben igen kitűnő volt, de a nyájas családi életben felnőtt leányka, semmikép sem tudott megbarátkozni a feszes, hideg, barátságatlan arcokkal. Mindenki csak arra nézett, hogy kötelességét pontosan teljesítse; senki sem ért rá, hogy egy kis nyájassággal, szeretettel fölvidítsa a szomorú leányka szívét.

Igy aztán nagyon szerencsétlennek érzé magát az intézetben. Társnői közt nemcsak barátja nem volt, hanem ezek mindnyájan majdnem ellenségei voltak, pedig soha sem vétett egyiknek sem s a kis leány, ha leczkájével elkészült, nem tudott egyebet csinálni, mint félre vonulva busulgatni és sirdogálni, mert

oly nagyon szerencsétlennek érzé magát itt, hol senki sem szerette őt s hol ő senkit sem szerethetett.

Az intézet mellett szép nagy kert is volt, melyben a leányok a szünórákban sétálva és játszva tölték idejüket. Itt aztán többnyire csoportosan mulattak, lapdázva, futkosva, — csak Matilda

A MEGHALT GYERMEK. (Lásd a 358. l.)

járt többnyire egymaga. Néhányszor megpróbálta ugyan részt venni a közös játékban, de mivel ügyetlen volt, mindig csak nevettek és gúnyolták. Ez bántotta őt s azért többé nem vegyült a játszók közé, hanem hátravonult a kert végére, hol kökerítés választotta el a szomszéd ház udvarától. Itt az ár-

nyas bokrok alatt üdögélve tölté el szabad óráit.

Elmult az ős, elmult a tél is és megjött a vidám tavasz, a kert kiszől-
dült, a virágok illatoztak s Matilda ismét eljárt az ő kedvencz helyére, a kert leghátsó részére, hol senki sem hábor-
gatá. A falkerítésen túl levő ház is

nagyon
ott nem
szegénye
szeretett
udvarba
magas

De
ott láto
ilyen ny
kos volt
mal; egy
bén ped

nagyon csendes volt ; úgy látszik, hogy ott nem igen vig élet foly. Nagyon szegényes volt az egész ház s Matilda szeretett volna bepillantani a szomszéd udvarba, valjon mi van ott? De a fal magas volt s kíváncsiságát sokáig ki

nem elégítheté, mignem egyszer nem messze egy ócska, üres hordót pillantott meg, mely használatlanul állott a sarokban. Ezt oda hengeríté a falhoz s rákapaszzkodva átlátott a falon a tulsó udvarba.

A RAB VIGASZA. (Lásd a 367. l.)

De mennyire megijedt attól, a mit ott látott ! Álmodni sem tudott volna ilyen nyomorról. Az udvar szűk, piszkos volt, tele mindenféle ócska lommal ; egy udvari szoba ajtajának küszöbén pedig egy sápadt, arzu, rongyos

fiúcska ült ; két mankó hevert mellette a földön, mutatva, hogy a szegény fiú mindkét lábára béna. Csöndesen ült ott es szalmagyékényt fonogatott, — de a zajra, melyet Matilda kapaszkodása okozott, fölrezzent és kezdetben

ijedten tekintett föl; mikor azonban látta a leánya nyájas arcát, ő is mosolyogva köszönt és csakhamar megbarátkoztak egymással.

Mátilda rövid idő múlva mindent tudott: ki az a sápadt fiu, mi a neve, kik szülei, mért ül ily elhagyottan e szük udvarban, mért nem szaladgál, mint más fiuk, mit dolgozik stb.

(Vége követk.)

NERO CSÁSZÁR FÖLÉGETI RÓMÁT.

(Képpel a 368. lapon)

RÉGESRÉGEN, majdnem kétezer esztendővel ezelőtt, a római birodalomnak egy kegyetlen császára volt, Nero, kinek nevét mai napig is a lelketlen erőszak és kegyetlenség példaként emlegetjük. Épen akkor uralkodott, mikor a keresztény vallás terjedni kezdett s ő volt a legkegyetlenebb üldözője az új vallás híveinek. Összefogdosatta az ártatlan keresztényeket s minden kigondolható módon halálra kínoztatta őket. Vadállatok közé dobatta, szurokban főzette, keresztre feszítette az öregeket, gyermekeket egyaránt, és nagy kedvteléssel gyönyörködött kínjaikon.

De nemcsak a keresztényeket bántotta; épen olyan kegyetlen zsarnok volt saját hívei iránt is. Csupa szeszélyből száz meg száz embert leöldöstetett, s aki ma még kedvence volt, azt másnap már vérpadra küldte. A szegény néptől zsarolta a pénzt és mulatságokra költötte, úgy hogy a rettenés és siralom uralkodott az egész birodalomban.

Végre, mikor mindenféle szörnyűségeket elkövetett, még egy borzasztó gondolata támadt. Egy éjjel fölgyújtatta aját fővárosát, csak azért, hogy éjjel

a rettentő lángözön fényében gyönyörködjék. Lantot veit kezébe és vígan dalolt kastélya erkélyén, míg előtte az egész város égett és a tűz szikrái magasan csapkodtak föl az égre.

De végre utólérte sorsa a kegyetlen császárt. A nép föllázadt és a zsarnokot még legbizalmasb emberei is cserben hagyták; titokban menekült s egy falusi házban elrejtőzött; de itt is megtalálták. Hogy megmeneküljön a kínzástól és szégyenhaláltól, végre magát ölte meg. Neve pedig fenmaradt szégyennel fedve mindörökre.

A MEGHALT GYERMEK.

(Képpel a 356. l.)

Kék szemed még alig látott
Máris ráboríta fátyolt
A halál hideg keze.
Rózsáit kedves arcódnak
Megdermeszté szörnyű fagyinak —
Halálnak hideg lehe.

Anyád, szegény édes anyád,
Halaványon borul reád
És tördeli kezeit.
Szíve szorul, szeme száraz.
Nem sir — pedig a könyár az
Mely vigasztal, megnyihit.

„Kis magzatom, kis gyermekem,
Arany virágszáloom nekem,
Kis mamát mért hagyod itt?
Nálad nélkül mivé legyek,
Te nélkülöd jaj! mit tegyek,
Ha nem érzem csókjaid: . . .”

„Ne marasztalj, anyám, engem!
Hisz' ami leg-desb itt len
Bőven omlott én reám
Élveztem a napvilágot
S ennél édesb boldogságot —
Csókjaidat, jó anyám!”

KARAVÁN A SIVATAGBAN.

(Képpel a 364. l.)

NAPOK óta, hetek óta
Délnek hő sivatagán,
Napig, estig mind előre
Vándorol a karaván.

Izzó napnak forrósága
A nagy határ hajlatán —
Meg meginog s újból halad,
Vándorol a karaván.

Csaknem el is alélt sokszor
Sivatag hő homokán —
De erejét összeszedve
Ment odább a karaván.

Hosszu az ut, messze czélját
El sem érheti talán —
De Istenben s erejében
Bízva, megy a karaván.

Fővénytenger hős szigete!
Édes gyümölcses pálmáin!
Légy üdvöz kies oázis —
Meggpihen a karaván!

H A J Ó K Á Z Á S.

(Képpel a 365. lapon.)

MÁR abban semmi kétség, hogy a mi kis. Sándorunkból hatalmas tengerész lesz. Már most is mily nagyszerű tengeri utazásokat tesz! Csak az kár, hogy ő maga nem ülhet bele a hajóba, mert hát véletlenül a hajót kissé nagyon is kicsire szabták; ámbar ez megint jó, mert különben a hajó nem férne rá a tengerre. Ez a tenger — mi tagadás, meg kell vallani, bizony nem egyéb, mint a — mosdótál! De mily szépen leng rajta a hajó!

Aztán van ám ezen a csöpp tengeren is veszedelem. Ha Sándorka kezeivel fölkarvarja a vizet, olyan hullámok támadnak, hogy a hajó majd-majd elmerül; aztán viharos szélvész is ke-

letkezik: mikor Sándorka teli pofából odafuj, szinte megtánczol bele a hajó. Lassan-lassan ismét lecsöndesül a szélvész, a hullámok elsimulnak s a hajó megint kellemesen ringatózik s a kis tengerész vigan tapsol a szép játéknak. Csak az a baj, hogy nem sokára bejön a mama, a hajót kiteszi a tengerből és Sándorka fejét mártja a tengerbe, mert hát arra készítették oda a vizet, hogy tengerészünk lemossa arczáról a sok szaladgálásban rászállott port. No de se baj! Van még más tenger is, a kutnál áll egy nagy vizes kád — ott majd még szebben lehet hajókázni.

A DRUIDÁK ÉS ÁLDOZÁSAIK.

(Képekkel a 360. s 361. lapokon.)

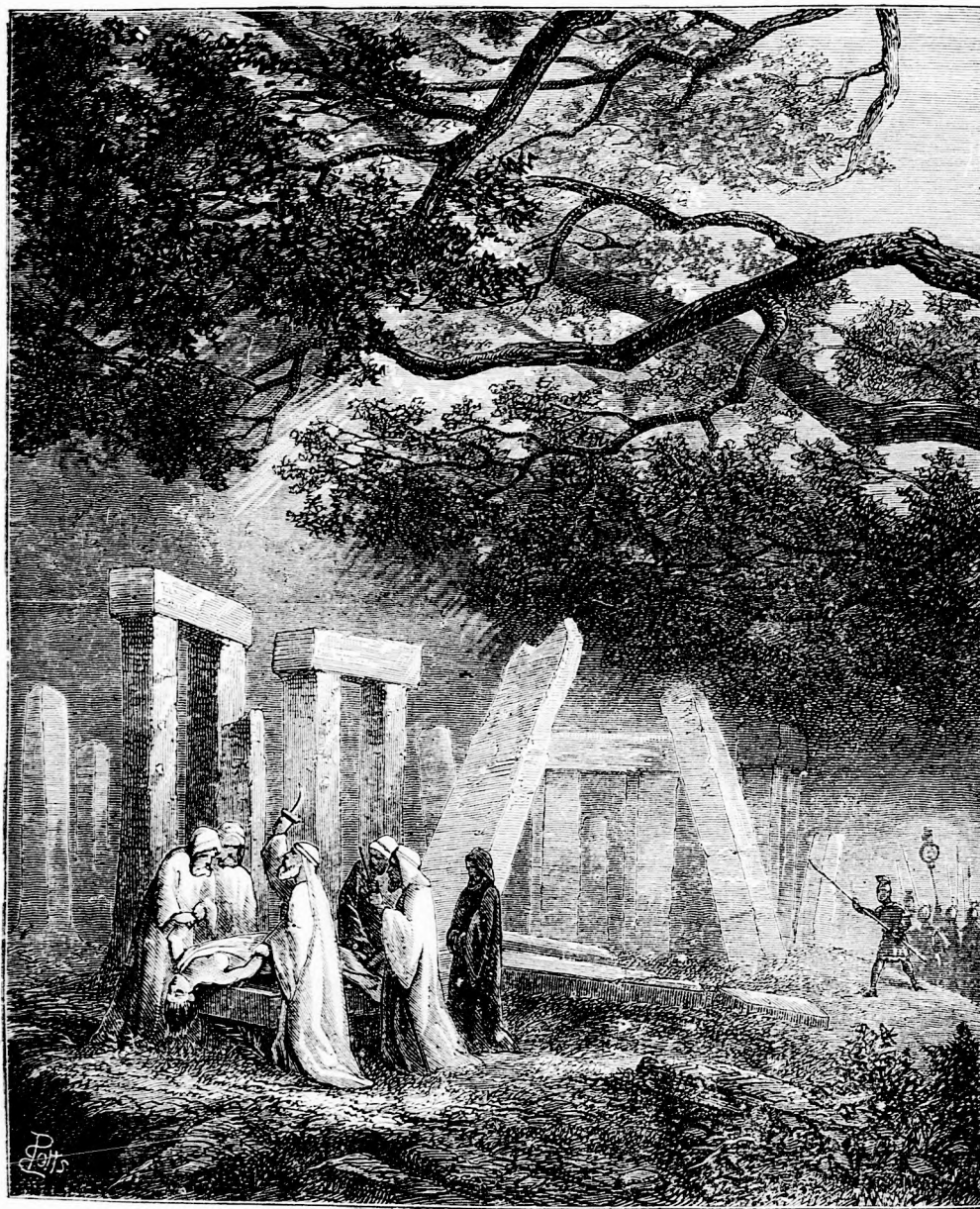

URÓPA nyugati részén, a mai Angolországban, Franciaországban, Németország egy részében és még Spanyolországban is, helyenként óriási kődarabokat láthatni, melyek csak durván vannak megfaragva és roppant körben fölállítva, a kört pedig gyakran egy második, kisebb kövekből alakított kör övezi. E kődarabok mindegyike 2—300 mázsányi, hosszukás és magasán nyul föl, kettő-kettő fölött pedig keresztbe egy harmadik van fektetve. E csodálatos építmények — mert embei építmények ám, — annál csodálatosabbak, mert gyakran oly vidéken találhatók, a hol nagyon kevés a kő s ez óriási szikladarabokat messze földről kellett összehordani. Az pedig több ezer esztendővel ezelőtt történt, mikor még nem volt ám sem vasut, sem gőzhajó, sem más afféle segédezköz, a mivel mi mai nap könnyen megbirkózunk akármilyen nehéz tárgyak szállításával. Valóban alig lehet megfogni, hogy az emberek akkoriban hogyan tudták e roppant szikla-

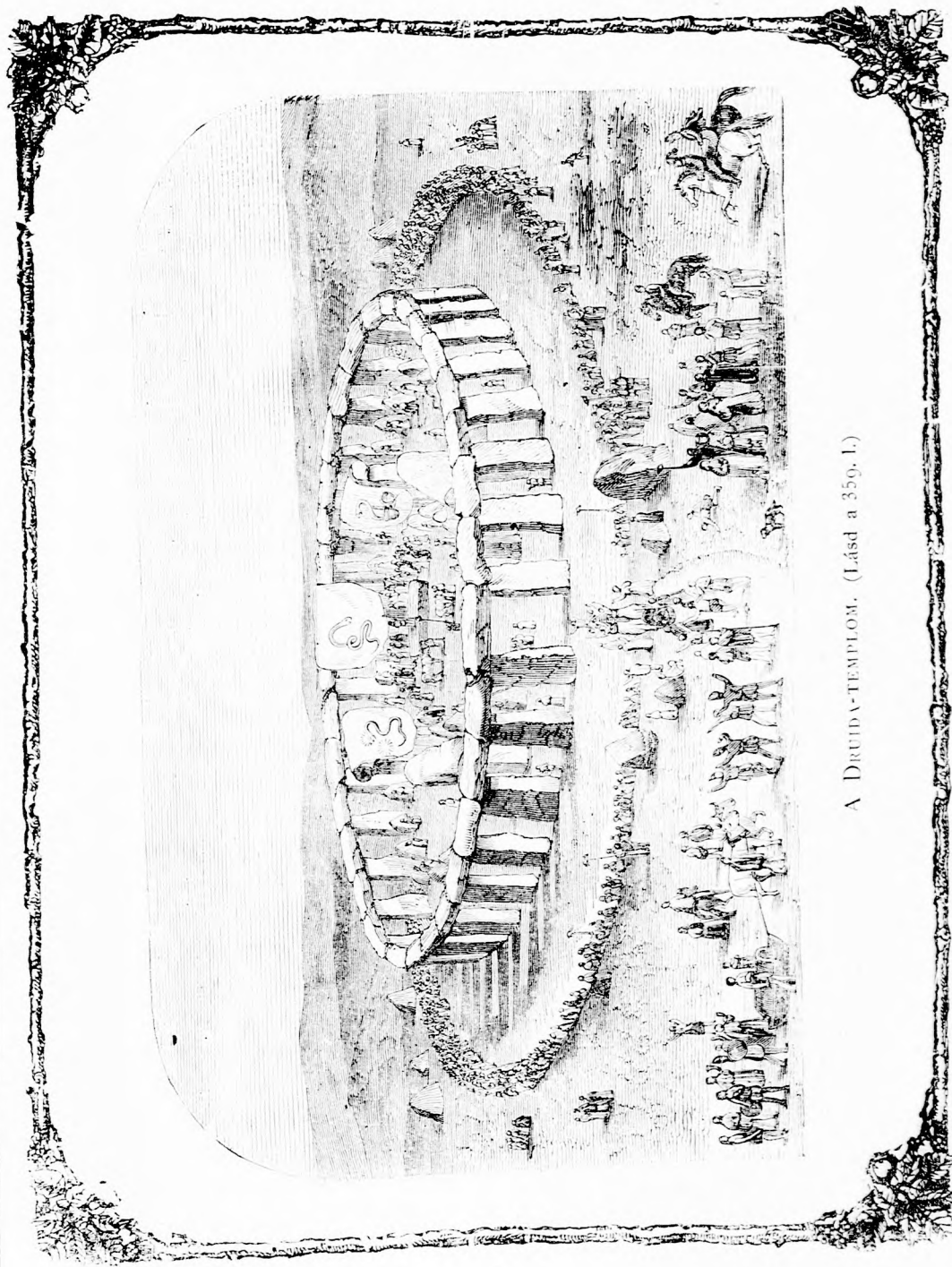
darabokat összehordani és így föllá-
litani.

E sziklaoszlopokból alakított körök
pedig templomok valának, melyekben
az akkori pogány nép áldozott a nap-

nak s a holdnak, mert a napot és a
holdat imádták istenök gyanánt. Ez ál-
dozás mindig szabad ég alatt történt,
sokszor nagy fák alatt; ha pedig volt
olyan templom, melyet most említet-

DRUIDÁK ÁLDOZATA. (Lásd a 359. l.)

A DRUIDA-TEMPLOM. (Lásd a 359. l.)

tem, akkor oda gyűlt össze a tömeg. Az áldozást a papok — druidák — végezték (Lásd a képet a 368. l.) az áldozat szép, tiszta házi állatokból állott, de nagy ünnepélyeknél embereket is megöltek istenök tiszteletére, amint ez még mai nap is szokásban van némely afrikai vad népnél.

Mikor a kereszténység elterjedt, az ősi pogány vallás gyorsan feledésbe merült s ma már csak ez óriási kö-tömegek szolgálnak emlékeül.

CZICZIBELLA ARCZKÉPE.

(Képpel a czimlapon.)

VAN szerencsém bemutatni
Cziczibella kisasszonyt,
A ki kötést, gombolyagot
S minden mit lát szerzte bont.

Ma is úgy tett s kosaramba
Befés/kelé rosz magát
És nagy megeléged-ssel
Drombolta el dalát.

S amint hallgatom, hát látom
Hogy a kis kosár föle
Valóságos keret gyanánt
Hajlott szépen körüle.

Bravo! gondolám magamban,
Használjuk a veletlent!
És negyed órával később —
A fotograf megjelent.

Fotograf ur, kérem szépen,
Cziczibellat izibe,
Amint ott ül kosaramban,
Gyorsan fényképezze le!

S „Forgó bácsi Budapesten”
Czimmal postára teszem —
S ime már a jövő számban
Cziczibella megjelent.

T RÉFÁS MESEK.

I. A ravasz kántor és az ördög.

KÁNTOR uram nagyon fősvény ember volt; szörnyen boszantotta, hogy udvara körül csak olyan rozzant kerítés van, melyen éjjel akárki átugorhatik s lophat az udvarból kedve szerint. Szeretett volna tehát jó magas, erős kökerítést, de sajnálta a sok pénzt, a mibe ez kerülne.

Egy napon ismét gondolkozva állt az udvaron és törte a fejét, hogyan juthatna legolcsóbban valami jó kerítéshez? Hát egyszer ott termett előtte egy ördög, egy kőműves mester alakjában és így szólt:

„Hallja-e, kántor uram, tudom ám én, miben tőri a fejét. Szeretne szép magas kökerítést, de sajnálja a pénzt. Mondok hát valamit. Én egy éjen át fölépitem a falat, hét láb magasra, másfél láb szélesre és nem kívánok semmi pénzt; csak leányát Boriskát adja nekem érte. Magammal viszem, de nem szabad kérdeznie, hová?”

Kántor uram azonban, bármilyen fősvény volt, leánykáját mégis nagyon szerette s gyanítá, hogy az, a ki most vele beszél, maga az ördög és szeretne egy lelket nyerni a pokolba. Hanem másrészt meg nagyon csábította a gondolat, hogy egy éjen át megkapja a falat, ámbár tulajdonképen el nem tudja hinni, hogy ez lehetséges.

„Egy éjszaka, az egész udvar körül?”
kérdé bámulva.

„Úgy van,“ szolt az idegen. „Alkonyatkor hozzáfogok a munkához s mikorára a kakas legelőszőr kukorékol, akkorára kész leszen.“

„Hm!“ gondolá a kántor. „Ez még is lehetetlen . . . egy éjjel föl nem építi, ha maga az ördög is. Így tehát nem kockáztatok semmit, leányomat nem érheti semmi veszedelem. Reggelre el sem készül, de legalább egy darabot fölépít. Az is valami; annál kevesebb költségbe kerül a többi.“

Megkötötték tehát a szerződést s a kántor nagyon kíváncsi volt, hogy mi lesz a dologból. Mikor beesteledett, szobájába vonult s nem gyújtott gyertyát, hogy elhitesse az ördöggel, hogy alszik; pedig ott állt az ablaknál s a függöny mögül leste, mi történik odakint. És látta, a mint az idegen kilencszer markába ütött s e jelre a földből egész sereg fekete alak tűnt elő, mindnyájan fölszerelve, az építéshez szükséges eszközökkel. Rögtön hozzá is fogtak a munkához s egyik csapat téglát hordott, a másik meszet kevert, ismét mások, még pedig egész nagy sereg, megkezdte az építést; a mester pedig ideoda járt és rendezte az egészet.

Nagy ámulással látta ezt a kántor uram; a fal szinte nőni látszott a földből, mindig magasb lett s minél inkább közeledett a hajnal, a kántor annál inkább szepegett mert látta, hogy a fal reggelre kész lesz és akkor kedves leánykáját az ördög elviszi.

Hideg veríték lepte el homlokát, már virradni kezdett s a kántor már elveszettnek hitte Boriskát, midőn hir-

te'len egy mentő gondolat jutott eszébe. Gyufát ragadott, kisietett a tyukólba a ott nagy lármát csapott s meggyújtá s gyufát. A tyukok mind fölijedtek, a kakas is és azt hívén, hogy már a nap világít, kakas urfi egész erejéből neki kezdett a kukorékolásnak.

Ekkor egy pillanat alatt eltűntek a feketealakok s csend lőn az udvaron. A fal már készen volt, csak egyetlen helyen kellett volna még egy lyukat befalazni. Az ördög fölkapott egy marok meszet, hogy a lyukat betapaszsza és nyertes legyen; de a mint a meszet mérgesen odacsapta, a mész keresztül ment a lyukon, — és a lyuk megmaradt. Ekkor maga az ördög dühösen nekiugrott a lyuknak s azon keresztül bujva eltűnt. Kántor uram Boriskája pedig meg volt mentve.

Hanem az a lyuk ott maradt a falban s akárhányszor befalazták, éjjel a lyuk megint csak újra ott támadt. És így a kántor hiába örült a szép kőkerítésnek, mert a lyukon át a tolvajok csak úgy bebujtak mint ezelőtt és elloptak az udvarról, a mit akartak. Nem maradt tehát más hátra, mint lebontani az egész szép falat s ujat építtetni drága pénzen.

Hanem meg is fogadta kántor uram, hogy többé soha sem alkuszik az ördöggel.

II. A rest fonóleány.

Volt egy derék szorgalmas gazda, annak volt egy igen rest leánya, Jutka. Nem akarózott Jutkának semmiféle munka és kivált télen, mikor a fonás

(Folytatása a 365. lapon.)

KARAVÁN A SIVAJAGHÁN. (Lásd a 359. l.)

A. J. Smith

HAJÓRÁZÁS. (Lásd a 359. l.)

(Folytatás a 263. laphoz.)

ideje megjött, mindinkább a meleg bubos kályha mellett a padkán szundikált, hogysem font volna, mint illik. Egyszer aztán apja egy nagy csomó lent adott neki, hogy szép fonalat fonjon belőle, aztán vegye elő a szövőszéket és készítsen vásznat tavaszra. Rá is parancsolt keményen, hogy a vászonnak készen kell lenni, mert tavaszkor új ingre lesz szüksége.

Sehogyssem tetszett ez a dolog Jutkának; egyik nap mult a másik után és mégsem fogott hozzá a munkához, ott hevert a fenni való a sarokban. Apja pedig csak várta, hogy mikor fog már leánya egyszer hozzá a munkához.

Történt, hogy egy napon az öreg gazda nem volt otthon s Jutka szokása szerint megint csak heverészett, mikor egy pupos, förtelmes képű öreg asszony lépett a szobába és azt kérte, hogy adjanak neki valami munkát. Épen ez kellett Jutkának; odaadta az öreg asszonynak a fenni valót, hogy készítse el, aztán kérdezte, mit kell majd érte fizetni?

„Semmit, épen semmit“, felelt a vén banya. „Szent-György napra elhozom a vásznat s csak annyit kívánok, hogy akkor te engemet nevemen szólíts. Háromszor szabad találgatnod, mi a nevem; ha harmadszorra sem találsz el, akkor velem jössz és szolgálóm leszel örökre.“

Jutka nem sokat gondolkozott, hanem ráállt és örült, hogy ilyen könnyen szabadult a munkától; aztán olyanfor-

mát gondolt, hogy ez bizonyosan valami hóbotos öreg asszony a szomszédból; majd tudakozódik a neve után és így minden rendben lesz.

Megint multak hetek, hónapok s az öreg gazda több ízben kérde leányától, hogy mikor fog már hozzá a fonáshoz?

„Sohse törődjek vele, édes apám! Meglesz az idejére.“

A tél elmúlt, a tavasz megjött s közeledett a nap, melyre a vén banya a vásznat ígérte. Jutka tudakozódott jobbra-balra, még a szomszéd falvakban is, — de ilyen öreg asszonyt sehol senki sem ismert. Ekkor aztán szépegni kezdett a rest leány, hogy az talán mégsem olyan közönséges öreg asszony s még baj lehet a dologból. Ijedtében aztán mindent bevallott atyjának, ki szintén nagyon megijedt s meg volt győződve, hogy itt gonosz boszorkány törti a fejét azon, hogy Jutkát kezeibe kaparítsa. Hanem az öreg gazda sem tudta, hogyan lehetne segíteni a bajon.

Egy napon az öreg gazda az erdőbe ment fát vágni, mikor egy sötét barlangból sajátságos hangokat hallott. Odalopózott s látta, miként sző egy vén banya szép fehér vásznat, közben pedig nagyokat nevet és maga magának mondogatja:

„Hahaha! A rest Jutka nem tudja a nevemet! Hahaha! Nem is fogja tudni, mert senki sem ismeri Gulitritű nevét. És aztán örökre az én szolgálóm leszek, hahaha!“

„Ez bizonyosan az a boszorkány, aki az én leányom helyett fon és sző,“

gondol-

gának

Jutkának

pegjen

megjött

látni le-

közeled-

„E-

a gazd-

„N-

Jutka s-

fel s a-

El-

lébe su-

szén fö-

boszork-

nat tev-

„J-

bázhata-

„-

Jutka:

„-

kány r-

„-

„-

kány v-

„-

E-

nézett

szólva

kemen-

Ju-

más v-

galmas-

mint e-

gondolá a gazda, jól megjegyezte magának a nevet és vigan ment haza. De Jutkának nem szólt semmit, hadd szepjen még tovább büntetésül. Végre megjött a rettegett nap s az ablakból látni lehetett, amint a vén boszorkány közeledett a vászonnal.

„Hát tudod-e már a nevét?” kérdé a gazda leányától.

„Nem tudom! Oh jaj nekem!” s Jutka sápadtan és kezeit tördelve járt fel s alá.

Ekkor apja végre hozzálépett s fölébe sugott valamit, a mitől Jutka egészen fölvidult. Egy perczczel később a boszorkány belépett s gyönyörű vásznat tevén az asztalra, mondá:

„No' s, mi a nevem? Kétszer hibázhatsz, harmadszor nem.”

„A neve? Hát . . . az ami az enyém, Jutka.”

„Nem az! Nem az!” kiáltá a boszorkány nagy kárörömmel.

„Hát Boris.”

„Az sem, az sem!” szólt a boszorkány vigyorogva.

„No hát — Gulitruti.”

E szóra a boszorkány bámészan nézett a leányra, aztán egy szót sem szólva szörnyü haraggal neki szaladt a kemenczének és a kéményen át eltűnt.

Jutka soha sem várta többé, hogy más végezze helyette a munkát. Szorgalmas leány lett s ugy font és szőtt, mint egyik leány sem a faluban.

A RAB VIGASZA.

(Képpel a 357. l.)

VASTAG falak választják el
A világtól a rabot.
Csak a sűrű rostélyon át
Láthatja meg a napot.

Erős závár a vasajtón,
Vas rudak és vas lakat.
Nyirkos börtön-levegőben
Lélegzete megakad.

Minden csöndes, minden néma,
Nem gondol rá senkisé, m,
Bár mekkora volt is vétke,
Bűnhődik keservesen.

A nyűtt, kopott, elrongyollott
Szent biblia után kap —
Foszlányos, vén lapjaiból
Jó vigaszt merít a rab.

E könyv egyetlen barátja,
Vele osztja meg a bűt,
Ez oszlatja csüggedező
Lelkéről el a borút.

Valahányszor ezt forgatta,
Szíve megerősödött,
Mintha megfőrszű vala,
Bűvös hullámok között.

S a szent könyvet áldva áldja,
S áldja a szent kezeket,
Melyek enyhíték számára
A siralmas végzetet

TALÁNY.

— Galgóczy Mariskától. —

Olvasd jobbról, olvasd balról
Egy az értelme.
Hogy ha főnév, egyik hiresb
Nemzetnek neve;
Hogy ha ige, gömbölyű test
Jártában teszi,
S ha melléknév, mint gyümölcsöt
Ember megeszi.

NERO CSÁSZÁR FÖLÉGETTI RÓMÁT. (Lásd a 358. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bacsí*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.